

отхранва по-добри говеда понеже е увѣренъ, че все едно му се плаща.

2) Отсъствието на външенъ пазаръ. Едно врѣме, казватъ соватчиитѣ, че въ добитѣка е било нашето богатство, това е било тогава, когато за нашия добитѣкъ сж били отворени тържищата въ Франция, Германия; тогава, когато сиркулиранieto на наший добитѣкъ по Дунава за въ Австрия е било безпрѣпятствено.

Тогавъ, казвамъ защото тия външни пазари сж давали материална душа на едноврѣмешнитѣ сюрескии.

За сега наший добитѣкъ се изнася само за въ Цариградъ, но отъ разказванието на нѣкои сливенци — търговци вижда се, че и отъ него пазаръ княжеството ще се лиши за въ бѣдѣще, ако се не взематъ съ врѣме мѣрки.

Единственнитѣ причини нашитѣ търговци отдаватъ на слѣдущето:

1) Безчеловѣчната спѣшка, която се прави отъ страна на компанията на источнитѣ желѣзници, тѣй като при другитѣ безъ брой прѣчки тя остава натоварени вогони, съ угоенъ добитѣкъ (волове и овни) да прѣнощуватъ на нѣкои станции по 24 часа; подъ прѣдлогъ че машината била прѣтоварена. Това откачване и закачване на натоварений вагонъ може да стане на 2—3 станции. Отъ тая умишлена спѣшка търговеца чувствува значителна загуба, защото едно че губи отъ тежестъ и друго случва се смъртъ на добитѣка поради голѣмото задушавание.

2) Прѣнасянието на добитѣка по желѣзницата става доста скъпо, понеже за единъ волъ, отъ каквато тежестъ да бѣде отъ Ямболъ до Цариградъ се плаща 40 л. златни, а прѣкарванието по сухо става доста бавно и при това не въ всѣкой случай може да става то.

3) Голѣмата русска и американска конкуренция, която пълни цариградското тържище съ американски и руски добитѣкъ.